

Joan. Dam. Orat. 1.
de Nativ. Virg. & Orat.
2. de Assumpt. ejusd.

332

CATECH. AD PAROCH. PARS IV.

tam invocare debemus, ut oret pro nobis peccatoribus, ab eaque hac prece opem & auxilium implorare, cujus & præstantissima merita apud Deum esse, & summam voluntatem juvandi hominum genus, nemo nisi impiè & nefariè dubitare potest.

Quis orandus sit.

CAPUT VI.

1. Ad quem dirigenda sit præcipue Oratio.

Deum autem orandum esse, & ejus nomen invocandum ipsa loquitur naturæ vis, insita in hominum mentibus, non solum tradunt divinæ litteræ, in quibus licet audire imperantem Deum: *a Invoca me in die tribulationis*; sed Dei nomine tres Personas intelligi oportet.

2. Sint ne etiam Sancti cum Christo regnantes invocandi.

Secundò loco confugimus ad auxilia Sanctorum, qui in cælo sunt; quibus etiam preces esse faciendas, ita certum est in Ecclesia Dei, ut piis nulla de eo dubitatio possit accidere. Quæ res quia separatim suo loco est explicata, eò & Parochos, & cæteros transmittimus. Sed ut tollatur omnis error imperitorum, operæ pretium erit docere fidelem populum, quid intersit inter hanc invocandi rationem.

3. Aliter Deum, & aliter Sanctos imploramus.

Non enim eodem modo Deum & Sanctos imploramus. Nam præcamur Deum, ut ipse vel bona det, vel liberet à malis: à Sanctis autem, quia gratiosi sunt apud Deum, petimus, ut nostri patrocinium suscipiant, ut nobis à Deo impetrent ea; quorum indigemus. Hinc duas adhibemus precandi formulas, modo differentes: ad Deum enim propriè dicimus: *Miserere nobis, Audi nos*: (1) ad Sanctum *Ora pro nobis*.

4. Quomodo à Sanctis petere possimus, ut nostri misereantur.

Quamquam licet etiam alia quadam ratione petere à Sanctis, ipsis, ut nostris misereantur; sunt enim maximè mi-

Sic Job 19. 21. & 33.
teste ipso Aug. Angeli,
ut misereantur homi-
num, rogantur,

(1) Ad San. Hum. &c. Edit. Pat. ad Sanctos orare pro nobis,

QUIS ORANDUS SIT.

333

miseriordes. Itaque precari possumus eos, ut conditionis nostræ miseria permoti, sua nos apud Deum gratia ac deprecatione juvent. Quo loco illud maximè cavendum est omnibus, ne quod Dei proprium est, cuiquam præterea tribuant: imò verò, cum ad imaginem Sancti alicujus quis Dominicam Orationem pronuntiat: ita tum sentiat, se ab illo petere, ut secum oret, sibi que postulet ea, quæ dominicæ orationis formula continentur, & sui denique sit interpres & deprecator ad Deum. Nam eos hoc fungi officio docuit Sanctus Joannes Apostolus in Apocalypsi.

De Præparatione adhibenda.

CAPUT VII.

1. Quibus maximè virtutibus animus ad orationem sit præparandus.

Est in Divinis litteris: *b Ante orationem præpara animam tuam, & noli esse quasi homo, qui tentat Deum.* Tentat enim Deum is, qui cum benè orat, malè agit; & cum loquatur cum Deo, à precibus animus ejus aberrat. Quare cum tanti intersit, quo quisque animo Deo preces faciat, tradent Parochi vias precationum piis auditoribus. Primus igitur gradus ad orationem erit, verè humilis ac demissus animus, scelerum quoque recognitio: quibus sceleribus intelligat, qui ad Deum accedit, se non modò dignum non esse, qui quidquam impetret à Deo, sed qui ne in ejus quidem conspectum veniat oraturus. Hujus præparationis sæpissimè mentionem faciunt divinæ litteræ, quæ & illud loquuntur: *c Respexit in orationem humilium, & non sprexit preces eorum*: item, *d Oratio humiliantis se, nubes penetrabit.* Sed occurrent Pastoribus eruditis e loci innumerabiles, qui in eam sententiam conveniant. Quamobrem plurimum non necessaria commemoratione supersedemus: tantum verò, quæ alias attigimus, ne in hac quidem parte, quia sunt apposita ad hanc rationem, duo illa exempla prætermittimus. *f Publicanus* est ille notissimus, qui longè consistens, oculos humo tollere non audebat: *g* est etiam mulier illa Peccatrix, quæ dolore commota, lacrymis pedes Chris-

Quo affectu oratio dominica ad imaginem Sancti alicujus sit recitanda.

h Apoc. 8. 34.

b Eccl. 18. 29.

Tentare Deum quid sit, vide D. Thom. in 2. 2. q. 97. art. 7.
Primum requiritur, ut sit humilis Oratio.

c Ps. 101. 18.

d Eccl. 35. 21.
e Jud. 9. 16.
Ps. 17. & 33.
Isai. 57. & 66. 2.

f Lucæ 18. 14.

g Lucæ 7. vide aliud de Achab.
h 1. Reg. 21. 27. 28.

Christi Domini perdidit; uterque, quantum afferat orationi pondus humilitas christiana declaravit.

Sequitur angor quidam in recordatione delictorum; vel saltem aliquis doloris sensus ob eam causam, quod dolere non possimus; quorum utrumque, vel certè alterum nisi à poenitente adhibeatur, venia impetrari non potest.

2. *Quæ potissimum scelera volenti cum fructu orare sint cavenda.*

Sed quia sunt quædam scelera, quæ maximè obstant quominus in precatione Deus postulationi nostræ concedat, ut cædes & illata vis; manus abstinendæ sunt ab hac crudelitate & violentia. De quo facinore sic Isaia ore loquitur Deus: *a Cùm extenderitis manus vestras, avertam oculos meos à vobis: & cùm multiplicaveritis orationem, non exaudiam: manus enim vestrae sanguine plene sunt.*

Fugienda est ira ac dissidium, quæ magnopere etiam impediunt, ne preces audiantur. De quibus illud Apostoli: *b Volo viros orare in omni loco, levantes puras manus sine ira & disceptatione.*

Videndum est præterea, ne nos implacabiles cuiquam præbeamus in injuria: nam sic affecti Deum precibus adducere non poterimus, ut nobis ignoscat. *c Cum stabilitis, inquit, ipse ad orandum, dimittite, si quid habetis: & d si non dimiseritis hominibus, nec Pater vester dimittet vobis peccata vestra.*

Cavendum quoque est, ne durissimus & inhumani egentibus. Nam in ejusmodi homines illud dictum est: *e Qui obturat aurem suam ad clamorem pauperis, & ipse clamabit, & non exaudietur.*

Quid dicimus de superbia? quæ quantoperè Deum offendat, testis est illa vox: *f Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam.*

Quid de contemptione divinorum oraculorum? inquam extat illud Salomonis: *g Qui declinat aures suas, ne audiat legem, oratio ejus erit execrabilis.* Quo tamen loco non excluditur deprecatio factæ injuriæ, non cædis, non iracundiæ, non illiberalitatis in pauperes; non superbiæ, non despicientiæ divinæ orationis, non denique reliquorum scelerum, si ignoscendi venia petatur.

3. *De fide in Deum, quæ ad orationem necessaria censetur.*

Est verò ad hanc quoque præparationem animi fides necessaria; quæ si desit, neque de summi Patris omnipotentia, neque de illius misericordia, unde tamen orantis fiducia oritur, habetur cognitio; quemadmodum docuit

Secundò, ratio præstat dolorem commissorum peccatorum.

Tertiò, abstinendam à cædibus & violentia.

a Isai. 1. 15. vide plura apud eundem Proph. caput 59. 2. 3.

Quarto, ira fugienda.

b 1. Tim. 2. 8.

Quinto, injuriarum aditè oblitio.

c Marci 11. 25.

d Matth. 16. 11. Eccl. 28. 7.

Sexto, misericordiæ affectus inducendus.

e Prov. 21. 13.

Septimo, superbia evellenda.

f Jacob. 4. 6.

1. Pet. 5.

g Prov. 3. 34.

Octavo, contemptus verbi divini corrigendus.

Prov. 28. 9.

Fiducia adhibenda.

cuit ipse Christus Dominus: *a Omnia, inquit, quaecumque petieritis in oratione credentes, accipietis.* De hujusmodi fide scribit Sanctus Augustinus de verbis Domini: *Si Fides deficit, Oratio perit.* Caput igitur est ad ritè orandum, quod jam dictum est, ut fide firmi ac fixi simus: quòd Apostolus ex contrario ostendit: *b Quomoddò ergo invocabunt, in quem non crediderunt?* Itaque credamus oportet, ut & orare possimus, & ne nos fides ipsa deficiat, quæ salutariter oramus. Fides enim est, quæ preces fundit, preces faciunt, aut omni dubitatione sublata, stabilis ac firma sit fides. In hanc sententiam Sanctus Ignatius hortabatur eos, qui ad Deum adirent oraturi: *Noli dubio esse animo in oratione: beatus est, qui non dubitaverit.* Quare ad impetrandum quod velimus à Deo, maximum pondus affert fides & certa spes impetrandi: quod monet Sanctus Jacobus: *c Postulet autem in fide, nihil hesitans,*

4. *Quæ nos ad fidem impetrandi ea, quæ in oratione petimus, inducere possint.*

Multa sunt, quibus nos confidere oportet in hoc officio precationis. Est ipsa Dei in nos perspecta voluntas ac benignitas, cùm jubet nos se à patrem appellare, ut ejus nos esse filios intelligamus: est propè infinitus numerus eorum, qui Deum exoraverunt: est summus ille deprecator, qui nobis semper præsto est, Christus Dominus. De quo sic est apud Sanctum Joannem: *e Si quis peccaverit, Advocatum habemus apud Patrem, Jesum Christum justum; & ipse est propitiatio pro peccatis nostris.* Item Paulus Apostolus: *f Christus Jesus, qui mortuus est, imò qui & resurrexit, qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis.* Item ad Timotheum: *g Unus enim Deus, unus & Mediator Dei & hominum homo Christus Jesus.* Tùm ad Hebræos: *h Unde debuit per omnia fratribus assimilari; ut misericors fieret, & fidelis Pontifex ad Deum, ut repropitiaret delicta populi.* Quare etsi nos indigni sumus qui impetremus; tamen optimi dignitate interpretis & deprecatoris Jesu Christi sperare & magnopere confidere debemus, nobis omnia, quæ per illum ritè petierimus, concessurum Deum.

5. *Spiritus Sanctus nostrarum orationum auctor est.*

Denique nostræ auctor est precationis Spiritus Sanctus, quo duce preces nostras audiri necesse est. *i Accepimus enim Spiritum adoptionis filiorum Dei, in quo clamamus, Abba, Pater: k qui quidem Spiritus infirmitatem & inscitiam nostram adjuvat in hoc orandi munere,*

Bb

imò

a Matth. 21. 22.

S. Aug. serm. 36. de Verb. Domini.

b Rom. 10. 14.

S. Ignatius ep. 10. ad Heronem.

c Jacob. 1. 6.

d Matth. 11. 9. Christus pro nobis orat.

e 1. Joan. 2. 1.

f Rom. 8. 24. Christus noster mediator.

g 1. Tim. 2. 5.

h Heb. 2. 17.

i Rom. 8. 15. Galat. 4. 6.

k Rom. 8. 26.

a Rom. 27.

(1) imò verò inquit a, ipse postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus.

6. Quomodo in Fide juvari ad impetranda Dei beneficia debeamus.

Quod si qui titubant interdum, nec se satis esse firmos in fide sentiunt, utantur illa voce Apostolorum: b Domine adauge nobis fidem: & (2) Patris illius, c Adjuva incredulitatem meam. Sed tùm maximè, & fide & spe vigentes, omnia à Deo optata consequemur, cum ad ipsius Dei legem ac voluntatem, omnem mentem, actionem & orationem nostram conformabimus. d Si manseritis, inquit, in me, & verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis, petetis, & fiet vobis.

Quamquam ad hanc impetrandi à Deo omnia facultatem, in primis necessaria est, ut antea diximus, oblivio injuriarum, & benevolentia ac benefica voluntas in proximos.

Quæ ratio in orando requiratur.

CAPUT VIII.

1. De optima orandi ratione docendum esse populum, & quid sit orare in spiritu & veritate.

Maximè autem refert, quomodo sacris precibus utamur. Nam etsi precatio bonum est salutare, tamen nisi rectè adhibeatur, minimè prodest. Quod e enim petimus, sæpè non assequimur, ut Sanctus inquit Jacobus, ob eam causam, quia malè petimus. Ergo docebunt Parochi fidelem populum, quæ sit optima ratio benè petendi, & privatim ac publicè orandi: quæ præcepta christianæ orationis tradita sunt ex Christi Domini disciplina.

Est

(1) Imò verò inquit.) Edit. Patav. rectissimè addit, imò verò inquit Apostolus.

(2) Patris illius) Perperam Edit. Patav. Lovan. Lugdun. & Venet. Cæci illius: Nom enim Cæcus protulit illa verba, sed Pater Cæci & continuo exclamans Pater pueri cum lacrymis agebat: Credo Domine: adjuva incredulitatem meam. Fortasse legendum, & Patris illius Cæci.

Est igitur orandum in spiritu & veritate. a Nam celestis Pater tales quærit, qui adorent eum in spiritu & veritate. Orat autem eo modo, qui intimum ac flagrans animi studium adhibet. A qua spirituali precandi ratione vocalem non excludimus: verumtamen principatum jure tribuendum ducimus, illi, quæ à vehementi animo proficiscitur, obsecrationi, quam Deus, cui b patient occulta hominum cogitationes, audit, etiamsi non ore proferatur. Audivit Annæ, ejus, quæ fuit mater Samuelis, intimas preces; de qua illud legimus, fletem orasse, & tantùm labia moventem. Oravit hoc modo David; ait enim: Tibi dixit cor meum, exquisivit te facies mea. Huiusmodi exempla in divinis Libris passim legentibus (1) occurrunt.

2. Quis sit usus vocalis Orationis præcipuus.

Habet autem vocalis Oratio propriam utilitatem & necessitatem: nam incendit animi studium, & religionem orantis inflammat. Quod ad Probam scripsit Sanctus Augustinus hoc modo: Nonnumquam verbis & aliis signis ad augendum desiderium sanctum; ipsos acrius excitamus. Cogimur interdum vehementi animi cupiditate & pietate, verbis afferre sententiam. Nam exultante animo lætitia, par etiam est linguam exultare: & verè decet nos cumulatam illud Sacrificium facere, & animæ & corporis; quem Apostolorum orandi morem fuisse; ex eorum Actis, & ex d Apostolo multis locis cognoscimus.

3. Vocis officium perinde in privata Oratione, ac in publica, necessarium non est. Sed quoniam duplex precandi ratio est; privata, & publica, privata orationis pronuntiatione fitimur, ut intimum studium ac pietatem adjuvet; in publica, quæ ad incitandam fidelis populi religionem instituta est, certis statisque temporibus, linguæ officio supersederi nullo modo potest.

4. Soli christiani in spiritu orant, & longas orationes non debent refugere.

Hanc verò spiritu orandi consuetudinem, propriam christianorum hominum; infideles minimè colunt: de quibus ita licet Christum Dominum loquentem audire: e Orantes nolite multum loqui, sicut Ethnici faciunt; putant enim, quod im multiloquio suo exaudiantur. Nolite ergo assimilari eis; scit enim Pater vester, quid opus sit vobis, antequam petatis eum.

Bb 2

Cùm

(1) Occurrunt Edit. Patav. occurunt.

a Joan. 4. 23.

De adoratione in spiritu & veritate decon & septem libros scripsit D. Cyril. Alexandrinus, qui nuper latinitate donati in lucem prodierunt.

Duplex orandi ratio mentalis, & vocalis, quarum mentalis est potior.

b Deut. 31. 21.

1. Reg. 2. 16. 7.

Job 22. 12. 13.

Ps. 26. 8.

S. Aug. ep. 121. caput 9. 4.

Quomodo ex redundantia cordis os loquitur, vide Ps. 15. 9.

e Act. 4. 10. 11. 12 & 16.

d 1. Cor. 14.

Eph. 5. 15.

Col. 5. 16.

e Matth. 6. 78.

b Lucæ 17. 5.

c Marci 9. 23.

d Joan. 15. 7.

Bona intentio est necessaria, & conformitas voluntatis nostræ cum divina.

e Jacob 4. 23.

Cum autem prohibeat loquacitatem, longas tamen preces, quæ a vehementi ac diuturno animi studio proficiantur, tantum abest ut rejiciat, ut etiam suo exemplo nos ad eam rationem cohortetur, qui a non modò noctes in precatione consumpsit, sed b ter eundem sermonem repetit. Tantum igitur statuendum est, inani verborum sono minimè exorari Deum.

5. Orationes hypocritarum rejicit Dominus.

Nec verò ex animo orant hypocritæ; à quorum nos consuetudine deterrèt. Christus Dominus in hac sententiam: c Cum oratis non eritis sicut hypocritæ, qui amant in Synagogis, & in angularis platearum stantes orare, ut videantur ab hominibus: amen dico vobis, receperunt mercedem suam. Tu autem, cum oraveris, intra in cubiculum tuum; & clausa ostio, ora Patrem tuum in abscondito: & Pater tuus, qui dei in abscondito, reddet tibi. Cubiculum, quod hoc loco dicitur, radii hominis referri potest; quod non satis est ingredi, sed præterea occludi oportet, ne quid (1) irumpat, vel influat in animas extrinsecus, quo precationis integritas violari possit. Tum enim cælestis Pater, æ qui omnium mentes & occultas cogitationes maxime perspicit, orantis postulationi concedit.

6. Si diutius, quod postulamus differtur, non tamen ab hoc pietatis exercitio cessandum est.

Requirit præterea oratio assiduitatem; quæ quantum vim habeat, si iudicis illius exemplo, Dei Filius ostendit, qui cum nec timeret Deum, nec hominem revereretur, victus assiduitate ac diligentia vidua, ejus postulationi concessit. Itaque assidue Deo preces faciendæ sunt, nec imitandi illi, qui semel aut iterum orantes, nisi quod petunt, impetrant, in oratione defatigantur. Nulla enim hujus officii lassitudo esse debet: g quod nos Christi Domini; & h Apostoli, decet auctoritas. Quod si interdum voluntas in eo defecerit, precibus à Deo petamus perseverandi vim.

7. Christus, si quid à cælesti Patre postulare velimus, in suo nomine postulandum jussit.

Vult etiam Dei Filius Orationem nostram ad Patrem suo nomine pervenire, quæ ejus merito & gratia deprecatoris id pondus assequitur, ut à cælesti Patre audiatur. Est enim ejus illa vox apud Sanctum Joannem: i Amen, amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine

mi-

(1) Irumpat. Edit. Patav. erumpat; ita ut nihil egrediatur, vel ingre-

a Lucæ 6, 21.
b Matth. 26, 41, 42.
c Matth. 6, 5, 6.
d Sicut Eliseus fecit. 4 Reg. 4, 33.
e Isai. 19.
f Lucæ 18, 2, 3.
g Eccl. 18, 1.
h Lucæ 18, 1.
i 2. Thes. 5, 7, 17.

mine meo dabit vobis. Usque modò non petistis quidquam in nomine meo. Petite, & accipietis, ut gaudium vestrum sit plenum; & iterum: a Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, hoc faciam.

8. Fervor Sanctorum in oratione imitandus, & petitioni gratiarum actio adjungenda.

Imitemur ardens Sanctorum hominum studium, quod in orando adhibebant. Gratiarum autem actionem cum precatione jungamus, Apostolorum exemplo, qui hanc consuetudinem perpetuò servaverunt, quemadmodum apud b Apostolum licet videre.

9. Ut fervens & efficax sit oratio, jejunium est adhibendum & eleemosyna.

(1) Jejunium verò & eleemosynam ad orationem adhibeamus. (2) Jejunium quidem c certè maxime est cum oratione sociatum. Nam qui cibo & potu sunt onusti, horum mens oppressa est sic, ut neque Deum intueri, neque quid sibi velit oratio, cogitare possint. Sequitur eleemosyna, quæ magnam & ipsa cum oratione societatem habet. Quis enim, cui facultas sit benignè faciendi ei, qui aliena misericordia vivat, nec opuletur proximo & fratri suo, se charitate præditum dicere audeat? aut quo ore is, qui expers sit charitatis, Dei auxilium implorabit, nisi (3) tum peccati veniam precatur, simul & à Deo suppliciter postulat charitatem? Quare divinitus factum est, ut saluti hominum triplici hoc remedio subveniretur: cum enim peccando vel offendamus Deum, vel proximos violemus, vel nos ipsos lædamus, sacris precibus placatum reddimus Deum; eleemosyna redimimus hominum offensiones; jejunio proprias vitæ sordes eluimus. Et quamquam singula prosint ad omnium scelerum genera; tamen propriè singulis iis peccatis, quæ diximus, apposita & accomodata sunt.

(1) Jejunium verò & eleemosynam ad orationem adhibeamus. Hæc preceràm desiderantur in Edit. Patav. ann. 1714.

(2) Jejunium quidem certè maxime. Redundare videtur vincula quidem abest ab Patav. Edit.

(3) Tum. Sic Manut & Venetæ Editiones antiquiores, Patavina, autem, Lugd. & Lov. cum, quod magis aridet.

a Joan. 14, 13

b 1. Cor. 14, 17.
Eph. 8, 19, 20.
Colos. sens. 3, 17.
1. Tim. 2, 1.

c Tob 12, 8.
D. Aug in Ps 41.
Leo serm. 1. de Jejun.
Sept. Mens
Petr. Chrysol. in
serm 43
Bern in sent. sen. 11.

Oratione, jejunio & eleemosyna placanda est ira divina.
Vide D Thom in 1.
2 q. 108. art. 3. ad 4. & 4.